

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/24/2025
Identifikačné číslo spisu:	5721011138
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5721011138.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného PaedDr. U. G. pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 19. júna 2025 v Bratislave dovolanie obvineného PaedDr. U. G. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Silvie Tatarkovej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. januára 2025, sp. zn. 3To/73/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného PaedDr. U. G. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Martin (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom zo 17. apríla 2024, sp. zn. 4T/62/2021, uznal obvineného PaedDr. U. G. za vinného z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe, že

od 17.02.2020 do 30.10.2020 neoprávnene bránil oprávnenej Mgr. Y. G. v užívaní rodinného domu č. XX v obci J. W., po tom, čo Mgr. Y. G. dňa 16.02.2020 z tohto spoločne nadobudnutého rodinného domu, ktorý patrilo do bezpodielového spoluvlastníctva vtedajších manželov, a to obvineného a Mgr. Y. G., odišla bývať spolu s ich spoločnou dcérou P. na určitý čas k svojim rodičom do obce J., nakoľko medzi nimi ako manželmi dochádzalo k častým manželským nezhodám, a následne, keď dňa 17.02.2020 chcela vojsť Mgr. Y. G. do spoločne nadobudnutého rodinného domu, nemohla sa doň dostať, nakoľko na vstupných dverách rodinného domu bol vymenený zámok, a taktiež bola odpojená elektrická brána, pričom jej obvinený poslal sms správu v znení: „tvoje už v tomto dome nie je nič, si obyčajná zlodejka a už dnu neprídeš, iba na dvor“, taktiež jej uvádzal, že v rodinnom dome nemá na nič právo, nakoľko odišla, pričom následne v mesiaci apríl 2020 sa Mgr. Y. G. päť krát neúspešne pokúšala dostať do spoločne nadobudnutého rodinného domu, v mesiaci máj 2020 sa pokúšala Mgr. Y. G. dva krát dostať do spoločne nadobudnutého rodinného domu, pričom obvinený jej vstup nepovolil, to isté sa opakovalo v mesiacoch jún 2020 a august 2020, kde aj napriek žiadostiam Mgr. Y. G. o vstup do spoločne

nadobudnutého rodinného domu, bol zo strany obvineného takýto vstup Mgr. Y. G. podmienený účasťou dcéry P. a následne taktiež dňa 30.10.2020, keď Mgr. Y. G. prišla do spoločne nadobudnutého rodinného domu aj za prítomnosti hliadky OO PZ Martin - východ a obvinený jej okrem iného uviedol, že z domu sa nič brať nebude.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 218 ods. 3 Tr. zák. v spojení § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom zo 16. januára 2025, sp. zn. 3To/73/2024, rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného uznal za vinného z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024 a za to obvinenému uložil podľa § 218 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu na 12 (dvanásť) mesiacov.

Dňa 28. marca 2025 podal obvinený PaedDr. U. G. prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Silvie Tatarkovej písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a síce rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Obvinený v dovolaní pri citácii ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. síce uviedol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., avšak z obsahu dovolania vyplýva, že rozhodnutie krajského súdu napáda len z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a teda ide len o zrejmú chybu v písaní.

Obvinený vo svojej dovolacej argumentácii namietal, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi otázkami svedčiacimi v jeho prospech, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie skutku ako trestného činu podľa § 218 Tr. zák., keďže nedošlo k naplneniu obligatórnych zákonných znakov jeho skutkovej podstaty, a to minimálne čo do subjektívnej stránky (absencia úmyslu v konaní obvineného) a objektívnej stránky (absencia neoprávneného bránenia v užívaní domu alebo bytu). Taktiež mal za to, že vzhľadom na negatívne vymedzenie prečinu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. je pri predmetnom skutku nevyhnutné posudzovať aj okolnosti, že z jeho strany išlo o snahu zabrániť svojvoľnému braniu si spoločných vecí a vecí synov z domácnosti. Obvinený poukazoval na potrebu aplikovania princípu ultima ratio a to vzhľadom na súkromnoprávnu povahu vzťahu medzi manželmi resp. bývalými manželmi. Taktiež upriamil pozornosť na skutočnosť, že poškodená v danej veci na ochranu vlastníckeho práva nevyužila žiaden z dostupných prostriedkov civilného práva. Na podporu svojej argumentácie poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 29. apríla 2014, sp. zn. I. ÚS 3113/13, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. marca 2017, sp. zn. II. ÚS 133/2017-12 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2017, sp. zn. 4To/48/2017.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 322 ods. 3 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanovení § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., a to v neprospech obvineného a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Martin (ďalej tiež „prokurátor“) podaním zo 7. apríla 2025 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. Mal za

to, že za účelom náležitého objasnenia skutkového stavu veci boli vykonané všetky dostupné dôkazy a to zákonným spôsobom a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a práva obvineného v konaní neboli nijakým spôsobom porušené. Rozhodnutie okresného súdu, ako i nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu preto považoval za spravodlivé a zákonné.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného PaedDr. U. G. zamietol.

Dňa 16. mája 2025 bolo dovolanie obvineného PaedDr. U. G. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmvaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku

alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie hodnotenia skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou, dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedenú námietku nebol oprávnený preskúmať.

Pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a tým nesprávne zisteného skutkového stavu veci, najvyšší súd pripomína, že ide o otázky skutkové, ktoré nie je v dovolacom konaní oprávnený podrobiť svojej prieskumnej právomoci. V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Dovolací súd má za to, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., pretože obvinený po dlhší čas neoprávnene bránil poškodenej ako oprávnenej osobe - vlastníčke nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov v užívaní domu výmenou zámku na vstupných dverách rodinného domu,

odpojením elektrickej brány a odopieraním vstupu poškodenej do domu, resp. podmieňovaním vstupu do domu prítomnosťou spoločnej dcéry. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že za bránenie v užívaní domu alebo bytu treba považovať akékoľvek neoprávnené a podstatné rušenie výkonu užívacieho práva oprávnenej osoby a to aj znemožnením prístupu do domu alebo bytu uzamknutím, výmenou zámku alebo iným uzavretím domu alebo bytu. Obvinený konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., nakoľko svojím protiprávnym konaním chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone ohroziť záujem chránený týmto zákonom (úmyselne bránil poškodenej v užívaní domu po dlhší čas).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom obvineného, že jeho konanie nenapĺňa zákonné znaky prečinu s ohľadom na princíp ultima ratio, a teda s ohľadom na materiálne ponímanie trestného konania ako konania subsidiárneho. Predmetom trestnej veci obvineného je jeho protiprávne konanie, ktoré všetkými znakmi skutkovej podstaty príslušného trestného činu evidentne presiahlo rámec súkromnoprávnej regulácie. Pri takomto evidentnom excese z povinnosti dodržiavať zákon by aplikácia mimotrestných prostriedkov regulácie súkromnoprávných vzťahov vyznela nanajvýš samoučelne a vo vzťahu k poškodenej by opačný postup hraničil s porušením zásady denegatio iustitiae (odopretia spravodlivosti) vo vzťahu k úlohe súdu v trestnom konaní.

K princípu ultima ratio najvyšší súd uvádza, že pokiaľ zákonodarná moc označila určité konanie za protiprávne, musí aj aplikácia princípu ultima ratio v trestnom konaní mať isté pravidlá, ktoré nemôžu byť založené na svojoľnom výklade zákona súdom. Z toho vyplýva, že princíp ultima ratio možno aplikovať v rámci trestného konania vždy len v súlade s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku.

Najvyšší súd už vyslovil (R 96/2014), že princíp ultima ratio možno uplatniť len prostredníctvom materiálneho korektívu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda len pri prečinoch. Toto pravidlo je vo vzťahu k prečinom plne opodstatnené, pretože súdna moc na aplikáciu princípu ultima ratio použila zákonodarcom deklarovanú možnosť za istých okolností nepovažovať za protiprávne konanie, ktoré sa ako protiprávne javí z dôvodu naplnenia všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty konkrétneho prečinu.

V predmetnej veci obvinený neoprávnene bránil poškodenej v riadnom užívaní domu úmyselne, vedome, opakovane a po dlhší čas. Všetky okolnosti prípadu v súhrne dosiahli takú intenzitu závažnosti, ktorá napĺňa i materiálny korektív stíhaného prečinu. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že princíp subsidiarity trestnej represie a zásady ultima ratio nemožno interpretovať tak, že trestnoprávny postih je možný len v prípade, ak osoba poškodená trestným činom neúspešne vyčerpala všetky právne prostriedky svojej ochrany civilnou cestou, prípadne sa o to aspoň pokúsila. Treba dodať, že pokiaľ je z formálneho hľadiska preukázané, že trestne zodpovedný páchatel' svojim konaním (zohľadniac závažnosť prečinu tak, ako to predpokladá § 10 ods. 2 Tr. zák.) naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku (pozri aj R 96/2014).

Najvyšší súd uvádza, že v uvedenom prípade bolo vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti opodstatnené a to vzhľadom na intenzitu zásahu (výmena zámku a dlhodobé odopieranie, resp. podmieňovanie vstupu do spoločného domu obvineným predstavovali dlhodobé faktické vylúčenie poškodenej z užívania domu), ako aj na skutočnosť, že návrh obvineného na vydanie neodkladného opatrenia, podaný na Okresnom súde Martin 11. septembra 2020, sp. zn. 6C/59/2020, ktorým sa obvinený domáhal vymedzenia užívania bezpodielového spoluvlastníctva manželov do času rozdelenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode a úpravy užívania majetku maloletých detí, bol odmietnutý, a preto obvinený, vzhľadom na súdom nepriznanú predbežnú ochranu vlastníckeho práva v jeho prospech, nebol oprávnený brániť poškodenej vstúpiť do spoločného domu. Právo poškodenej na užívanie predmetného domu nebolo teda žiadnym súdnym rozhodnutím ani iným zákonným spôsobom obmedzené a poškodená požívala celú ochranu vlastníckeho práva, ktorú jej poskytuje Ústava Slovenskej republiky a príslušné zákony, najmä Občiansky zákonník, pričom zároveň sa poškodená ani prostredníctvom hliadky OO PZ Martin - východ vstupu do spoločného domu nedomohla. Poškodená

nemala účinný a dostupný mimotrestný prostriedok, ktorým by zabránila pokračujúcemu zásahu do jej práva užívať svoje vlastníctvo. Ako už bolo vyššie uvedené, pre trestnoprávny postih obvineného nebolo nevyhnutné, aby najskôr vyčerpala prostriedky civilnoprávnej ochrany.

Nad rámec už uvedeného najvyšší súd považuje za podstatné zdôrazniť, že tak okresný, ako i krajský súd, sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočne presvedčivo a argumentačne správne vysporiadali s obhajobnou argumentáciou obvineného, pričom námietky uplatnené v dovolaní sú v podstate len opakovaním obhajobných námietok uplatnených v pôvodnom konaní. Okresný a krajský súd dostatočne zistili skutkový stav veci a tento správne právne posúdili subsumpciou pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného PaedDr. U. G. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.